

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **J. D.**
bytem Ch. 680/3, P.
adresa pro doručování Na P. 79, P. 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. VS-323/833/2-2017 ze dne 26.3.2018

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. VS-323/833/2-2017 ze dne 26.3.2018, kterým bylo změněno rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností, č.j. OOSČ 778/2016/SO/Fi, KUJI 24619/2017, tak, že nebylo vyhověno žádosti o zjištění státního občanství České republiky podle § 43 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o státním občanství“), s uvedením údaje o tom, že A. B., nar. „X“, zemř. ..., v důsledku účinků Ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb. československé státní občanství pozbyl a do dne úmrtí již československé státní občanství nenabyl.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce předně namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu žalovaným i prvostupňovým správním orgánem, nesprávné posouzení podkladů pro vydání rozhodnutí a současně brojí proti závěru, že jeho otec byl občanem České republiky, neboť chyběl projev jeho vůle změnit státní občanství a přijmout státní občanství České republiky. Dle názoru žalobce jeho otec nikdy státní občanství České republiky nenabyl, neboť na něj dopadal dekret č. 33/1945 Sb., ústavní dekret prezidenta republiky o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské.
3. Žalobce dále namítá nepřislušnost tuzemských správních orgánů k rozhodování o otázkách státního občanství jeho otce.
4. V replice žalobce rozšířil argumentaci o námitku podjatosti a střetu zájmů žalovaného.
5. Žalobce proto navrhoval napadené a jemu předcházející rozhodnutí zrušit a na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

6. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

7. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
8. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 s.ř.s.
9. Nejprve se zdejší soud zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu.
10. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že otci žalobce bylo dne 24.6.1936 výnosem zemského úřadu v Brně č. 26772/II-2 propůjčeno československé státní občanství podle § 4 ústavní listiny ze dne 29. února 1920, Sb. z. a nař. č. 121, § 3 ústavního zákona č. 326/1920 Sb., a § 30 všeobecného občanského zákoníku z roku 1811. Otec žalobce se stal československým státním občanem dne 5.8.1936, kdy jeho poručník J. B. z důvodu jeho

nezletilosti převzal listinu o udělení československého státního občanství (číslo 11979/2/I-2). Podmínkou nabytí československého státního občanství bylo propuštění z dosavadního státního svazku, k čemuž u otce žalobce došlo dekretem vídeňského magistrátu ze dne 2.4.1936, č. Mabt 1/III/b-50-23/1934.

11. Uvedené skutečnosti přitom žalobce v žalobě nerozporuje. Zdejší soud tak považuje zjištění skutkového stavu v tomto ohledu za dostatečnou.
12. Pokud jde o samotný závěr žalovaného, že otec žalobce byl československým a později českým státním občanem, soud mu právě s ohledem na zjištěný skutkový stav dává za pravdu. Žalobce v žalobě vyjma nepodložených spekulací o vztahu jeho otce k Rakousku, který však na určení státního občanství nemůže mít vliv, neuvedl žádné argumenty, které by uvedený závěr žalovaného zpochybňovaly.
13. Pokud žalobce namítá absenci projevu vůle jeho nezletilého otce, event. jeho matky jako jeho jediného zákonného zástupce, pak mu nelze přisvědčit. J. B. byl poručníkem otce žalobce a ve věci udělení československého státního občanství otci žalobce jednal v souladu s úředním potvrzením Okresního soudu v Jihlavě ze dne 9.12.1932, který uvedl, že není námitek proti udělení domovského práva ve městě Jihlavě, resp. propůjčení československého státního občanství otci žalobce. Žádost o udělení československého státního občanství podaná poručníkem otce žalobce J. B. se souhlasem poručenského soudu a převzetí listiny o udělení československého státního občanství tak byly v souladu s právními předpisy. Podpis poručníka tak nahradil podpis matky nezletilého žalobcova otce. Zdejší soud tak sdílí závěry žalovaného, podle nichž otec žalobce legálně nabyl československé státní občanství v roce 1936.
14. K účinnosti dekretu č. 33/1945 Sb. je třeba uvést, že podle sčítacího archu sčítání lidu Republiky československé ze dne 1.12.1930 měl otec žalobce českou národnost. Za takových okolností na otce žalobce nemohl dekret č. 33/1945 Sb. dopadnout, neboť podle něj československé státní občanství pozbyli mimo jiné českoslovenští státní občané, kteří byli německé nebo maďarské národnosti – což otec žalobce nebyl. Opačná tvrzení žalobce ničím nedokládá. Zdejší soud tak ani tuto žalobní námitku neshledal důvodnou.
15. Pokud jde o obecnou námitku nepřislušnosti tuzemských správních orgánů, pak napadené i jemu předcházející rozhodnutí byla vydána k tomu příslušnými správními orgány. Prvostupňový správní orgán – Krajský úřad Kraje Vysočina – byl příslušný podle § 44 odst. 1 zákona o státním občanství, podle něhož osvědčení vydává krajský úřad příslušný podle místa trvalého, popřípadě posledního trvalého pobytu fyzické osoby, o jejíž státní občanství se jedná, na území České republiky. Podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nestanoví-li zákon jinak, je odvolacím správním orgánem nejbližší nadřízený správní orgán. Zákon o státním občanství přitom zvláštní úpravu neobsahuje, a proto je s ohledem na skutečnost, že krajský úřad rozhodnutí vydal v přenesené působnosti, nadřízeným správním orgánem Ministerstvo vnitra.
16. Argumentu žalobce, že o státním občanství mělo být rozhodováno rakouskými orgány, nelze přisvědčit. Jak je uvedeno výše, otec žalobce byl československým a následně českým státním občanem (a to bez ohledu na jeho tvrzený vztah k Rakousku a další názory žalobce), a proto o předmětných otázkách byly příslušné rozhodnout tuzemské správní orgány.

17. Pokud jde o námitku podjatosti a střetu zájmů, nelze ji považovat za řádně uplatněný žalobní bod ani za rozšíření žaloby o další žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 2 s.ř.s., neboť replika byla doručena zdejšímu soudu dne 11.12.2018, tedy až po uplynutí lhůty pro podání žaloby podle § 72 s.ř.s. – ta, s ohledem na datum doručení napadeného rozhodnutí (9.4.2018), uplynula dne 11.6.2018.
18. Požadoval-li žalobce, aby si zdejší soud vyžádal spis Ústavního soudu sp.zn. IV. ÚS 271/05, tak žalobce neuvedl, proč by tak zdejší soud měl činit. Vzhledem k tomu soud žalobcově žádosti nevyhověl.
19. S ohledem na výše uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Zdejší soud tedy žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 7. listopadu 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

David Raus v.r.
předseda senátu